TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI
UNII EUROPEJSKIEJ

Opinia rzeczniczki generalnej Trybunału Tamary Ćapety w sprawie C-320/25 | [Lertimene][1]

Komunikat prasowy nr 118/26

Luksemburg, 3 września 2026 r.

Rzeczniczka generalna Tamara Ćapeta: łączne stosowanie przepisu zakazującego widocznych tatuaży oraz wymogu noszenia umundurowania właściwego dla określonej płci jest dyskryminujące

Polityka rekrutacyjna w zakresie dostępu do włoskich służb policji dyskryminuje kobiety i nie może być uzasadniona na tej podstawie, że jest to prawdziwy i determinujący wymóg zawodowy

HG ubiegała się o przyjęcie do włoskiej policji. Została jednak wykluczona z postępowania w sprawie naboru, ponieważ na lewej łydce miała mały tatuaż przedstawiający kwiat.

Funkcjonariusze policji we Włoszech mają zakaz posiadania tatuaży, które są widoczne podczas noszenia munduru. Stąd przepisy regulujące postępowanie w sprawie naboru automatycznie wykluczają osoby, które mają takie widoczne tatuaże. W trakcie postępowania odkryto, że HG posiada tatuaż. Biorąc pod uwagę to, że mundur galowy składa się ze spódnicy i czółenek, jej tatuaż byłby widoczny podczas uroczystości. Z tego względu została wykluczona z postępowania w sprawie naboru.

HG zaskarżyła decyzję o wykluczeniu z postępowania przed włoskimi sądami administracyjnymi, a jeden z nich zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem o wykładnię prawa Unii, które zakazuje dyskryminacji ze względu na płeć.

W dzisiejszej opinii rzeczniczka generalna Tamara Ćapeta uznała, że rozpatrywana polityka rekrutacyjna stanowi dyskryminację bezpośrednią ze względu na płeć, zakazaną na gruncie prawa Unii.

Jej zdaniem łączne stosowanie dwóch przepisów: jednego, który zakazuje widocznych tatuaży i drugiego, który wymaga od kobiet noszenia spódnic podczas oficjalnych uroczystości, powoduje mniej korzystne traktowanie kandydatek ze względu na płeć. Gdyby HG była mężczyzną, nie zostałaby wykluczona z postępowania w sprawie naboru wyłącznie na tej podstawie, że miała tatuaż na podudziu.

Ponadto rzeczniczka generalna uważa, że rozpatrywana dyskryminacja **nie może być uzasadniona powodami przedstawionymi przez rząd włoski.**

W opinii zauważono, że prawo Unii dopuszcza rozróżnienie ze względu na płeć pod warunkiem, że jest to właściwe i konieczne do spełnienia prawdziwego i determinującego wymogu zawodowego oraz realizuje uzasadnione cele[2].

Jednak argumentów władz włoskich, zgodnie z którymi **kwestionowany przepis ma na celu umożliwienie udziału w uroczystych wydarzeniach**, a tym samym **przekazywanie tradycyjnych wartości** i **wzmacnianie tożsamości** służb policyjnych, nie można uznać za uzasadnienie w niniejszej sprawie.

Rzeczniczka generalna T. Ćapeta uważa, że wykluczenie kobiet z tatuażami ze służby policyjnej na tej podstawie, iż nie mogą one uczestniczyć w uroczystych wydarzeniach, jest zarówno niewłaściwe, jak i niekonieczne, ponieważ **takie wydarzenia stanowią jedynie niewielką część pracy policji**, **funkcjonariuszki i tak noszą spodnie** jako część umundurowania służbowego, a **wyżsi rangą funkcjonariusze policji mogą w każdym razie zezwolić funkcjonariuszce na noszenie spodni podczas danej uroczystości**.

Ponadto łączne stosowanie dwóch przepisów nie jest konieczne do zachowania tradycji, ponieważ **zwyczaje ceremonialne nie uległyby zanikowi, gdyby niektóre kobiety zostały zwolnione** z obowiązku noszenia spódnic podczas uroczystości. Podobnie, o ile mundury służą jako wyraz tożsamości i przynależności do służb policyjnych, o tyle **zezwolenie kobietom na noszenie spodni zapewniłoby ten sam efekt reprezentacyjności i jednolitości**.

Wreszcie, jeśli chodzi o proporcjonalność, to **niekorzystna sytuacja, z jaką są konfrontowane kobiety z powodu braku możliwości wstąpienia do służb policyjnych, przeważa nad symboliczną korzyścią wynikającą z ich sporadycznego udziału w uroczystościach** w mundurze galowym.

Biorąc pod uwagę całość rozważanych okoliczności, rzeczniczka generalna T. Ćapeta uznała, że **krajowa polityka rekrutacyjna nie może przejść testu prawdziwego i determinującego wymogu zawodowego** i **wobec tego jest zakazana na gruncie przepisów prawa Unii dotyczących niedyskryminacji ze względu na płeć**.

UWAGA: Opinia rzecznika generalnego nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Zadanie rzeczników generalnych polega na przedkładaniu Trybunałowi, przy zachowaniu całkowitej niezależności, propozycji rozstrzygnięć prawnych w sprawach, które rozpatrują. Sędziowie Trybunału przygotowują obecnie rozstrzygniecie w tej sprawie. Wyrok zostanie wydany w terminie późniejszym.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach rozpatrywanego przez nie sporu z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii.

Sąd jest właściwy do rozpoznania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, które dotyczą wyłącznie: 1) wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (VAT), 2) podatku akcyzowego, 3) kodeksu celnego, 4) klasyfikacji taryfowej towarów w Nomenklaturze scalonej, 5) odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład, opóźnienia lub odwołania usług transportowych lub 6) systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do rozpoznania wszystkich pozostałych wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Ani Trybunał, ani Sąd nie rozstrzygają sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału lub Sądu. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

Pełny tekst opinii jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu przedłożenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ✆ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z przedstawienia opinii jest dostępne na „Curia Web TV" oraz w „European Broadcasting Service" ✆ (+32) 2 2964106.

Pozostańmy w kontakcie!

[1] Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania

[2] Artykuł 14 ust. 2 dyrektywy 2006/54/WE.